

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Sygn. akt P 55/14

BAS-WPTK-2607/14

Warszawa, dnia 15 maja 2015 r.

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCELARIA	
wpl. dnia	15. 05. 2015
L.dz.	L. zał.

Trybunał Konstytucyjny

Na podstawie art. 34 ust. 1 w związku z art. 27 pkt 2 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.), w imieniu Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej przedkładam wyjaśnienia w sprawie pytania prawnego Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z 11 września 2014 r. (sygn. akt P 55/14), jednocześnie wnosząc o **umorzenie postępowania** na podstawie art. 39 ust. 1 pkt 1 ustawy o Trybunale Konstytucyjnym, ze względu na niedopuszczalność wydania wyroku.

Uzasadnienie

I. Przedmiot kontroli i stan faktyczny sprawy

1. Jako przedmiot kontroli Sąd Rejonowy Gdańsk-Południe w Gdańsku VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych (dalej: pytający sąd) wskazał art. 10 ust. 2 ustawy z dnia 20 marca 2009 r. o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 56, poz. 459; dalej: ustawa zmieniająca lub ustawa z 2009 r.) „w części określającej, iż uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego – w stawce dziewiątej i dziesiątej”.

Zakwestionowany przepis ma następujące brzmienie: „Stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze – staż pracy sędziego na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich (ogólny staż pracy); uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie może jednak stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego – w stawce dziewiątej i dziesiątej. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela, stanowiąca załącznik nr 3 do niniejszej ustawy”.

2. Na skutek wejścia w życie ustawy z 2009 r. zmianie uległy dotychczasowe zasady kształtowania wynagrodzeń zasadniczych sędziów. Najistotniejszą modyfikacją było odejście od metody ustalania wysokości wynagrodzeń sędziów w oparciu o kwotę bazową, określaną corocznie w ustawie budżetowej, na rzecz ustalania wynagrodzeń zasadniczych sędziów w oparciu o przeciętne wynagrodzenie w drugim kwartale roku poprzedniego, ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski” przez Prezesa Głównego Urzędu Statystycznego, na podstawie art. 20 pkt 2 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t.j. Dz. U. z 2013 r., poz. 1440). Zmianie uległy również zasady ustalania stawek podstawowych

wynagrodzenia zasadniczego oraz zasady podwyższania wynagrodzenia zasadniczego do kolejnej stawki awansowej.

Na gruncie poprzednio obowiązującego stanu prawnego stawki podstawowe wynagrodzenia zasadniczego będące wielokrotnością kwoty bazowej były ustalone w rozporządzeniu Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 6 maja 2003 r. w sprawie stawek podstawowych wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, asesorów i aplikantów sądowych oraz stawek dodatku funkcyjnego sędziów (Dz. U. Nr 83, poz. 761). Artykuł 91 § 2 ustawy z dnia 27 lipca 2001 r. – Prawo o ustroju sądów powszechnych (t.j. Dz. U. z 2015 r., poz. 133; dalej: p.u.s.p.), w brzmieniu sprzed wejścia w życie ustawy z 2009 r., stanowił, że wynagrodzenie zasadnicze sędziego na danym stanowisku ustala się w stawce podstawowej, w stawce pierwszej awansowej, w stawce drugiej awansowej albo w stawce trzeciej awansowej. Pierwsza stawka awansowa stanowi 107% stawki podstawowej, druga stawka awansowa – 115% stawki podstawowej, a trzecia stawka awansowa – 120% stawki podstawowej dla danego stanowiska sędziowskiego. Zasady awansu do kolejnej stawki określał art. 91 § 3-4a p.u.s.p., według którego podwyższenie wynagrodzenia zasadniczego do pierwszej stawki awansowej następowało po pięciu latach pracy na danym stanowisku lub na innym, odpowiednio równorzędnym, stanowisku sędziego lub prokuratora. Analogicznie, podwyższenie wynagrodzenia do drugiej stawki awansowej następowało po dziesięciu latach pracy, a do trzeciej stawki awansowej po piętnastu latach pracy.

Na podstawie ustawy z 2009 r. ustawodawca zmienił zasady ustalania wynagrodzenia zasadniczego sędziów, nowelizując art. 91 p.u.s.p. oraz dodając art. 91a p.u.s.p. Zgodnie z art. 91 § 2 p.u.s.p. wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawkach, których wysokość ustala się z zastosowaniem mnożników podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego. Stawki wynagrodzenia zasadniczego na poszczególnych stanowiskach sędziowskich oraz mnożniki służące do ustalenia wysokości wynagrodzenia zasadniczego sędziów w poszczególnych stawkach określił załącznik nr 1 do ustawy z 2009 r. Ustawodawca przewidział dziesięć stawek wynagrodzenia zasadniczego (na stanowisku sędziego sądu rejonowego – od pierwszej do piątej, na stanowisku sędziego sądu okręgowego – od czwartej do ósmej, na stanowisku sędziego sądu apelacyjnego – od siódmej do dziesiątej). Zasady kwalifikowania sędziów do poszczególnych stawek oraz awansu na kolejne stawki wynagrodzenia określa art. 91a p.u.s.p. Zgodnie z § 1 wskazanego

przepisu, sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie rejonowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce pierwszej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie okręgowym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie zasadnicze w stawce czwartej lub piątej – przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze w stawce, odpowiednio, piątej albo szóstej. Sędziemu obejmującemu stanowisko w sądzie apelacyjnym przysługuje wynagrodzenie zasadnicze w stawce siódmej, a jeżeli na niższym stanowisku otrzymywał już wynagrodzenie w stawce siódmej albo ósmej – przysługuje mu wynagrodzenie zasadnicze, odpowiednio, w stawce ósmej albo dziewiątej. Wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim (art. 91a § 3 p.u.s.p.).

Ustawa zmieniająca weszła w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia, tj. 22 kwietnia 2009 r., z wyjątkiem przepisu zawierającego upoważnienie dla Ministra Sprawiedliwości do wydania rozporządzenia określającego funkcje, z tytułu których przysługują sędziom dodatki funkcyjne oraz sposób ustalania tych dodatków, który to przepis wszedł w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia ustawy. Zgodnie z art. 8 ustawy zmieniającej, do wynagrodzeń sędziów sądów powszechnych przepisy ustawy z 2009 r. mają zastosowanie od dnia 1 stycznia 2009 r. Szczegółowe zasady, wedle których następuje ustalenie stawki wynagrodzenia zasadniczego każdego sędziego na dzień 1 stycznia 2009 r., określone zostały w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej oraz załączniku nr 3 do ustawy zmieniającej. Przepis ten ma charakter przepisu przejściowego i określa zasady ustalania wynagrodzeń zasadniczych sędziów na dzień 1 stycznia 2009 r. w oparciu o wskazane kryteria, których zastosowanie powoduje zakwalifikowanie sędziego do poszczególnej stawki wynagrodzenia zasadniczego.

3. Wątpliwości pytającego sądu powstały na tle następującego stanu faktycznego. Do pytającego sądu wpłynął pozew o zapłatę wynagrodzenia przeciwko Sądowi Okręgowemu w S Powodowie (będący sędziami Sądu Okręgowego w S) domagają się zasądzenia od pozwanego kwot z tytułu zaległego wynagrodzenia, wynikających z ustalenia, że 1 stycznia 2009 r. przysługiwało im prawo do wynagrodzenia zasadniczego w stawce szóstej. Przyczynę zaistniałego stanu powodowie upatrują w nieprawidłowym ustaleniu wobec nich stawki

wynagrodzenia zasadniczego. Zdaniem powodów, pozwany powinien, po pierwsze, ustalić na 1 stycznia 2009 r. nowe stawki wynagrodzenia zasadniczego, określone w art. 10 ustawy zmieniającej oraz załączniku nr 3 do ustawy (w przypadku powodów były to stawki piąte) a następnie, także ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2009 r., ustalić kolejną (szóstą) stawkę wynagrodzenia zasadniczego ze względu na to, iż pięcioletni okres zatrudnienia na stanowisku sędziego sądu okręgowego upłynął przed tą datą.

Na 1 stycznia 2009 r. powodowie legitymowali się ogólnym stażem pracy w wymiarze od ponad 17 do ponad 30 lat oraz stażem pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego w wymiarze ponad 5 lat (jednakże mniej niż 10 lat). Powodom ustalono – na 1 stycznia 2009 r. – wynagrodzenia zasadnicze w stawce piątej, ze względu na staż pracy na zajmowanym stanowisku. Możliwość ustalenia wynagrodzenia przy zastosowaniu szóstej stawki awansowej powodowie uzyskali po upływie dziesięciu lat pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego.

II. Zarzuty pytającego sądu

Źródłem niezgodności z art. 32 Konstytucji jest – w ocenie sądu pytającego – odmienne określenie kryteriów ustalania stawki wynagrodzenia zasadniczego w przypadku sędziów sądów równorzędnych w zależności od tego czy powołanie na stanowisko sędziego sądu okręgowego nastąpiło przed 1 stycznia 2004 r. czy też po tej dacie. Jak wskazuje pytający sąd „warunkiem *sine qua non* odmiennego traktowania podmiotów o podobnych cechach istotnych jest jasno sformułowane kryterium, na podstawie którego owo zróżnicowanie jest dokonywane. [...] Prawo bowiem może, a nawet powinno, różnicować sytuację prawną adresatów norm (obywateli, jednostek, osoby prawnej) wyłącznie z uwagi na pewne cechy określane mianem relewantnych, istotnych. Odstępstwa od zasady równego uregulowania sytuacji prawnej podmiotów prawa znajdujących się w podobnej sytuacji, a nadto od zasady równego stosowania wobec nich takiej samej normy prawnej – mają bowiem charakter wyjątku od zasady, od reguły [...]” (pytanie prawne, s. 5).

Jak argumentuje pytający sąd „[w] zależności od tego, czy sędzia – legitymujący się podobnym (przekraczającym 15 lat) – ogólnym stażem pracy został powołany do pełnienia urzędu sędziego w sądzie okręgowym przed dniem 1 stycznia 2004 r., czy po tej dacie, zróżnicowany jest moment nabycia przez niego prawa do

wynagrodzenia zasadniczego w kolejnej stawce. Nie sposób, zwłaszcza w świetle uzasadnienia uchwały Senatu [uchwała Senatu wprowadzająca poprawki do ustawy zmieniającej; druk sejmowy nr 1770/VI kad. – uwaga własna], przyjąć, by istniały aksjologiczne podstawy do uznania, że dłuższy stanowiskowy staż pracy skutkować winien późniejszym uzyskaniem prawa do wynagrodzenia w kolejnej (wyższej) stawce” (pytanie prawne, s. 8-9).

III. Analiza formalnoprawna

1. Zgodnie z art. 193 Konstytucji „[k]ażdy sąd może przedstawić Trybunałowi Konstytucyjnemu pytanie prawne co do zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą, jeżeli od odpowiedzi na pytanie prawne zależy rozstrzygnięcie sprawy toczącej się przed sądem”. Postanowienie to powtarza *in extenso* art. 3 ustawy z dnia 1 sierpnia 1997 r. o Trybunale Konstytucyjnym (Dz. U. Nr 102, poz. 643 ze zm.; dalej: ustawa o TK). Na tej podstawie wyróżnia się trzy przesłanki, których łączne spełnienie warunkuje dopuszczalność przedstawienia pytania prawnego: (a) podmiotową – wedle której może to uczynić jedynie sąd, rozumiany jako państwowy organ władzy sądowniczej, odrębny i niezależny od legislatury oraz egzekutywy; (b) przedmiotową – w myśl której przedmiotem pytania prawnego może być wyłącznie ocena zgodności aktu normatywnego z Konstytucją, ratyfikowanymi umowami międzynarodowymi lub ustawą; (c) funkcjonalną, która uzasadnia wystąpienie z pytaniem tylko wtedy, gdy od odpowiedzi na nie zależy rozstrzygnięcie konkretnej sprawy toczącej się (zawisłej) przed sądem (zob. postanowienia TK z: 29 marca 2000 r., sygn. akt P 13/99; 12 kwietnia 2000 r., sygn. akt P 14/99; 10 października 2000 r., sygn. akt P 10/00; 27 kwietnia 2004 r., sygn. akt P 16/03; 19 kwietnia 2006 r., sygn. akt P 12/05; 30 czerwca 2009 r., sygn. akt P 34/07 oraz powoływane tam piśmiennictwo). Skuteczne zainicjowanie konkretnej kontroli konstytucyjności przepisów w formie pytania prawnego wymaga spełnienia wymienionych wymogów, a Trybunał kontroluje na każdym etapie postępowania, czy nie zachodzi któraś z ujemnych przesłanek wydania wyroku, skutkujących obligatoryjnym umorzeniem postępowania (zob. postanowienia TK z: 18 marca 2009 r., sygn. akt P 13/08; 30 czerwca 2009 r., sygn. akt P 34/07; 15 października 2009 r., sygn. akt P 120/08).

Powołane przepisy (art. 193 Konstytucji i art. 3 ustawy o TK), w połączeniu z art. 32 ust. 1 i ust. 3 ustawy o TK, ustanawiają podstawowe warunki, od których Trybunał uzależnia wydanie wyroku zawierającego odpowiedź na pytanie prawne. Artykuł 32 ust. 3 ustawy o TK przewiduje, że sąd zwracający się z pytaniem prawnym do Trybunału Konstytucyjnego zobowiązany jest do wskazania, w jakim zakresie odpowiedź na pytanie może mieć wpływ na rozstrzygnięcie sprawy, w związku z którą pytanie zostało postawione, a zatem wykazania przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego. Na sędzie stawiającym pytanie prawne ciąży obowiązek stosownego do charakteru sprawy odrębnego wskazania, w jaki sposób zmieniłoby się rozstrzygnięcie sądu w toczącej się przed nim sprawie, gdyby określony przepis utracił moc obowiązującą wskutek orzeczenia Trybunału Konstytucyjnego o jego niezgodności z Konstytucją.

2. W realiach niniejszej sprawy spełnienie zarówno przesłanki podmiotowej, jak i przedmiotowej nie budzi wątpliwości. Analizowane pytanie prawne zostało bowiem zadane przez podmiot do tego uprawniony – sąd powszechny, a przedmiotem tego pytania jest zgodność przepisów ustawy z Konstytucją. Bliższej uwagi wymaga natomiast ocena spełnienia przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego. W ustabilizowanym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się, że określana tym mianem zależność między odpowiedzią na pytanie prawne a rozstrzygnięciem sprawy polega na tym, że wyrok Trybunału musi mieć wpływ na orzeczenie sądu pytającego. Zależność ta jest oparta na odpowiedniej relacji między treścią kwestionowanego przepisu i stanem faktycznym sprawy, w związku z którą pytanie zadano (zob. postanowienia TK z: 15 maja 2007 r., sygn. akt P 13/06; 15 października 2009 r., sygn. akt P 120/08 oraz wyroki TK z: 17 lipca 2007 r., sygn. akt P 16/06; 23 października 2007 r., sygn. akt P 10/07; 20 grudnia 2007 r., sygn. akt P 39/06; 19 lutego 2008 r., sygn. akt P 49/06; 27 maja 2008 r., sygn. akt P 59/07 i 16 czerwca 2008 r., sygn. akt P 37/07; 12 maja 2011 r., sygn. akt P 38/08; 15 maja 2012 r., sygn. akt P 11/10; 19 czerwca 2012 r., sygn. akt P 27/10; 26 czerwca 2012 r., sygn. akt P 13/11; 26 lipca 2012 r., sygn. akt P 17/12; 9 grudnia 2014 r., sygn. akt P 34/14). Jak wielokrotnie wskazywał Trybunał, pytanie prawne jest instrumentem inicjującym konkretną, a nie abstrakcyjną kontrolę konstytucyjności prawa. W tym kontekście „[p]rzedmiotem pytania prawnego [...] musi być przepis, którego zgodność z określonym wzorcem wpływa na treść rozstrzygnięcia przez sąd

konkretnej sprawy [...]. Nie może to być akt normatywny, który nie ma bezpośredniego znaczenia dla rozstrzygnięcia w rozpatrywanej przez sąd sprawie i który nie będzie podstawą rozstrzygnięcia” (postanowienie TK z 22 października 2007 r., sygn. akt P 24/07; zob. także wyrok TK z 12 marca 2002 r., sygn. akt P 9/01 oraz postanowienie TK z 27 lutego 2008 r., sygn. akt P 31/06). Istnienie takiej zależności można przyjąć wtedy, gdy w razie utraty mocy obowiązującej zakwestionowanego przepisu ustawowego (w następstwie ogłoszenia wyroku Trybunału stwierdzającego jego niezgodność z Konstytucją lub ratyfikowaną umową międzynarodową), orzeczenie w sprawie rozpoznawanej przez sąd przedstawiający pytanie prawne będzie miało treść różniącą się od tej, jaką miałyby w razie, gdyby zostało oparte na kwestionowanym przepisie ustawowym (zob. wyrok TK z: 15 grudnia 2008 r., sygn. akt P 57/07; 12 maja 2011 r., sygn. akt P 38/08). Innymi słowy, przedmiotem pytania prawnego może być tylko taki przepis, który znajdzie zastosowanie w stanie faktycznym sprawy zawisłej przed sądem pytającym (zob. np. wyrok TK z 30 października 2006 r., sygn. akt P 10/06 i postanowienie TK z 19 kwietnia 2011 r., sygn. akt P 17/09).

W nowszym orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się, że wyznaczany za pomocą przesłanki funkcjonalnej dopuszczalny zakres kontroli inicjowanej przez sąd orzekający w konkretnej sprawie jest szerszy niż w wypadku kontroli wszczynanej na podstawie skargi konstytucyjnej (zob. wyroki TK z: 1 lipca 2003 r., sygn. akt P 31/02; 30 października 2006 r., sygn. akt P 10/06; 28 kwietnia 2009 r., sygn. akt P 22/07; 12 maja 2011 r., sygn. akt P 38/08; 13 marca 2012 r., sygn. akt P 39/10; 7 grudnia 2012 r., sygn. akt P 11/09 oraz postanowienia TK z: 10 czerwca 2009 r., sygn. akt P 4/09; 13 kwietnia 2010 r., sygn. akt P 35/09; 18 lutego 2015 r., sygn. akt P 48/13). Tym niemniej, w piśmiennictwie dominuje stanowisko, że przedmiotem kontroli konstytucyjności w trybie pytania prawnego może być wyłącznie przepis, który zostanie (powinien zostać) zastosowany w sprawie i stanowić podstawę rozstrzygnięcia sądowego, bądź też który ma bezpośrednio znaczenie dla rozstrzygnięcia w konkretnej, rozpoznawanej przez sąd sprawie (zob. Z. Czeszejko-Sochacki, *Sądownictwo konstytucyjne w Polsce na tle prawnoporównawczym*, Warszawa 2003, s. 217; L. Garlicki, *Sądownictwo konstytucyjne w Europie Zachodniej*, Warszawa 1987, s. 265; R. Hauser, A. Kabat, *Pytania prawne jako procedura kontroli konstytucyjności prawa*, „Przegląd Sejmowy” 2001, nr 1, s. 3; K. Kolasiński, *Zaskarżalność ustaw w drodze pytań prawnych do*

Trybunału Konstytucyjnego, „Państwo i Prawo” 2001, nr 9, s. 25; A. Wasilewski, *Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego. Problemy interpretacyjne na tle art. 193 Konstytucji RP*, „Przełęcz Sądowy” 2000, nr 5, s. 5; M. Wiącek, *Pytanie prawne sądu do Trybunału Konstytucyjnego*, Warszawa 2011, s. 145). Odwołania do podstawy rozstrzygnięcia, konieczności, powinności lub perspektywy zastosowania kwestionowanego przepisu w konkretnej sprawie występują również powszechnie w orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego dotyczącym przesłanki funkcjonalnej pytania prawnego (wyroki TK z: 30 maja 2005 r., sygn. akt P 7/04; 8 września 2005 r., sygn. akt P 17/04; oraz postanowienia TK z: 24 lutego 2004 r., sygn. akt P 5/03; 19 kwietnia 2006 r., sygn. akt P 12/05; 19 grudnia 2006 r., sygn. akt P 25/05).

Przesłanka funkcjonalna pytania prawnego obejmuje także konieczność wykazania, że zastrzeżenia zgłoszone wobec kwestionowanego przepisu są obiektywnie uzasadnione oraz na tyle istotne, że zachodzi potrzeba ich wyjaśnienia w ramach procedury pytań prawnych do Trybunału Konstytucyjnego. Jeżeli zatem sąd orzekający poweźmie wątpliwości natury konstytucyjnej co do przepisu, który ma być przesłanką rozstrzygnięcia, powinien w pierwszej kolejności dążyć do ich usunięcia w drodze znanych nauce prawa reguł interpretacyjnych i kolizyjnych, w szczególności – jeżeli jest to możliwe – w drodze wykładni zgodnej z Konstytucją (zob. Z. Czeszejko-Sochacki, *Procedury kontroli konstytucyjności norm [w:] Studia nad prawem konstytucyjnym*, red. J. Trzeciński i B. Banaszak, Wrocław 1997, s. 74 i n.; A. Kabat, *Pytania prawne do Trybunału Konstytucyjnego*, Białystok 1995, s. 78; M. Wiącek, *Pytanie prawne ...*, s. 208).

3. Biorąc powyższe pod uwagę, należy stwierdzić, że odpowiedź na pytanie prawne Sądu Rejonowego w Gdańsku w gruncie rzeczy nie ma znaczenia dla tak definiowanego „rozstrzygnięcia” toczącej się przed nim sprawy.

Należy zgodzić się z pytającym sądem, iż powodowie domagają się zasądzenia wynagrodzenia przy przyjęciu, że w dniu 1 stycznia 2009 r. przysługiwało im wynagrodzenie zasadnicze w szóstej stawce awansowej. Jednakże, wbrew twierdzeniom pytającego sądu, powodowie nie kwestionują faktu zaszeregowania ich na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej do stawki piątej. Przedmiotem powództwa nie jest żądanie ustalenia, iż w dniu 1 stycznia 2009 r. uzyskali na podstawie art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej wyższą (szóstą) stawkę wynagrodzenia a jedynie żądanie zapłaty wynagrodzenia. Problemem nie jest zatem „wyłączenie

możliwości” zastosowania do nich ogólnego stażu pracy, przy „pierwotnym” przyporządkowaniu do określonej stawki, która wynika z kwestionowanego przepisu. Zasądzenie kwoty miałoby być konsekwencją zastosowania do nich art. 91a § 3 p.u.s.p. – tak, jak w przypadków sędziów, którzy do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego powołani zostali po 1 stycznia 2004 r. Warto rozróżnić w tym miejscu dwie kwestie: ustalenie stawki wynagrodzenia zasadniczego na dzień objęcia stanowiska sędziego sądu okręgowego, a następnie podwyższenie tego wynagrodzenia do stawki bezpośrednio wyższej.

Biorąc powyższe pod uwagę należy wskazać, iż kwestia ewentualnej niekonstytucyjności art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed pytającym sądem. Jak już wskazano, art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej jest przepisem przejściowym. Określa on zasady ustalania wynagrodzeń zasadniczych sędziów na 1 stycznia 2009 r. w oparciu o wskazane kryteria, których zastosowanie powoduje zakwalifikowanie sędziego do poszczególnej stawki wynagrodzenia zasadniczego. Staż pracy na zajmowanym stanowisku oraz ogólny staż pracy, niezbędny do uzyskania poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, określa tabela zawarta w załączniku nr 3. Z treści art. 10 ustawy zmieniającej wprost wynika, że przepis ten stosuje się wyłącznie w celu przyporządkowania poszczególnych sędziów do konkretnych stawek wynagrodzenia zasadniczego na dzień 1 stycznia 2009 r.

W tym miejscu ponownie należy przypomnieć, jakie okoliczności stanu faktycznego stały się podstawą wszczęcia sprawy zawisłej przed pytającym sądem. Powodowie, będący sędziami sądu okręgowego na dzień 1 stycznia 2009 r., zostali zaszeregowani do piątej stawki wynagrodzenia zasadniczego i według tej stawki otrzymywali wynagrodzenie. Wszyscy oni otrzymali powołanie do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego przed 2004 r., tj. na dzień 1 stycznia 2009 r. mieli ponad pięcioletni (ale krótszy niż 10 lat) staż pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego oraz ponad piętnastoletni ogólny staż pracy. Możliwość ustalenia wynagrodzenia przy zastosowaniu szóstej stawki awansowej powodowie uzyskali po upływie dziesięciu lat pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego (m.in. kolejno w 2011, 2012 i 2013). Dalej pytający sąd wskazuje, że sędziowie, którzy do pełnienia urzędu sędziego sądu okręgowego zostali powołani po 1 stycznia 2004 r. (tj. 1 stycznia 2009 r. legitymowali się stanowiskowym stażem pracy poniżej 5 lat) oraz mieli ponad piętnastoletni ogólny staż pracy, zostali 1 stycznia 2009 r.

zaszeregowani również do piątej stawki wynagrodzenia zasadniczego i otrzymywali wynagrodzenie w kwotach odpowiadających tej stawce z uwagi na zastosowanie kryterium ogólnego stażu pracy. Następnie, po upływie okresu brakującego do pięcioletniego stażu pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego, sędziowie tacy nabywali prawo do wynagrodzenia zasadniczego w kolejnej, wyższej stawce. Sędziowie ci otrzymali zatem wcześniej niż powodowie (ale już po 1 stycznia 2009 r.) awans do szóstej stawki wynagrodzenia zasadniczego. Elementem stanu faktycznego, który spowodował uprzywilejowanie tej grupy sędziów w stosunku do powodów, było to, że sędziowie ci 1 stycznia 2009 r. nie osiągnęli jeszcze pięciu lat stażu pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego. Wobec tego, z osiągnięciem właśnie tych pięciu lat stażu pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego przyznano im szóstą stawkę wynagrodzenia zasadniczego (w podanym przez pytający sąd przykładzie miało to miejsce już w czerwcu 2009 r.).

Sejm dostrzega, iż jest to sytuacja, dla której trudno znaleźć racjonalne uzasadnienie, gdyż niejako wstrzymuje awans finansowy sędziów, którzy wcześniej awansowali na stanowisko sędziego sądu okręgowego. Jednak przyczyną takiego stanu rzeczy nie jest – jak przyjął pytający sąd – norma zawarta w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej. Jak to już wyżej wyjaśniono, norma prawna zrekonstruowana na podstawie literalnej wykładni tego przepisu prawidłowo została zastosowana przy ustalaniu stawek wynagrodzenia zasadniczego poszczególnych sędziów, w tym także powodów, na dzień 1 stycznia 2009 r. Przyczyną tego „pokrzywdzenia finansowego” powodów w stosunku do grupy sędziów, którzy 1 stycznia 2009 r. nie mieli jeszcze pięcioletniego stażu pracy na stanowisku sędziego sądu okręgowego, było niezastosowanie wobec powodów reguły awansowej wskazanej w art. 91a § 3 p.u.s.p. Przepis ten został natomiast zastosowany wobec sędziów, którzy awansowali do sądu okręgowego przed 1 stycznia 2009 r. ale po 31 grudnia 2003 r. Powyższa kwestia – odnośnie do możliwości zastosowania konkretnych przepisów – nie leży jednak w gestii Trybunału Konstytucyjnego. Eliminacja ewentualnych wątpliwości powinna nastąpić przy wykorzystaniu mechanizmów nadzoru judykacyjnego, którymi dysponują SN lub NSA, działające z inicjatywy składu orzekającego.

W tym miejscu warto wskazać, że problematyka związana z ustaleniem prawidłowej podstawy prawnej dla wynagrodzeń sędziów po 1 stycznia 2009 r. była przedmiotem rozważań Sądu Rejonowego w Malborku w sprawie toczącej się

z powództwa sędziów Sądu Okręgowego w Elblągu przeciwko Sądowi Okręgowemu w Elblągu (sygn. akt IV 68/12), który uwzględnił zasadność roszczeń powodów. Sąd Okręgowy w Gdańsku oddalił apelację pozwanego wyrokiem z 6 września 2013 r. (sygn. akt Pa 23/13). Wyrok ten jest prawomocny. Pozwany nie wniósł skargi kasacyjnej od powyższego rozstrzygnięcia. W wyroku tym Sąd Okręgowy w Gdańsku doszedł do wniosku, iż: „[P]rawidłowe zastosowanie art. 91a § 3 Prawa o u.s.p. wymagało, aby po określeniu nowych stawek wynagrodzenia zasadniczego sędziów danego sądu na dzień 1 stycznia 2009 r. na podstawie art. 10 Ustawy zmieniającej, przy zastosowaniu zasad wskazanych w ust. 2 tego artykułu oraz tabeli stanowiącej załącznik nr 3 do Ustawy zmieniającej ustalono, czy poszczególnym sędziom nie upłynęły już przed 1 stycznia 2009 r. pięcioletnie okresy, od których – w myśl art. 91a § 3 Prawa o u.s.p. – zależało określenie wynagrodzenia zasadniczego tych sędziów w stawkach bezpośrednio wyższych. Jeśli taka sytuacja miała miejsce, to należało z dniem 1 stycznia 2009 r. (gdyż z tym dniem, na podstawie art. 8 Ustawy zmieniającej, nowe zasady wynagradzania miały mieć zastosowanie m.in. do sędziów sądów powszechnych) ustalić tym sędziom stawki wynagrodzenia zasadniczego bezpośrednio wyższe w stosunku do stawek ustalonych na podstawie art. 10 Ustawy zmieniającej. Jeżeli jednak okazałoby się, że danemu sędziemu przed 1.01.2009 r. upłynął już okres dziesięciu, piętnastu lub więcej (20, 25 itd.) lat pracy na danym stanowisku sędziowskim, to ze względu na ograniczenie przewidziane w Prawie o u.s.p. nie można byłoby ustalić dla tego sędziego na dzień 1.01.2009 r. stawkę wynagrodzenia zasadniczego o dwie, trzy lub więcej wyższą w stosunku do stawki ustalonej na podstawie art. 10 Ustawy zmieniającej. Zgodnie bowiem z tabelą stanowiącą załącznik do Prawa o u.s.p. dla sędziów sądów okręgowych przewidziano stawki wynagrodzenia zasadniczego od czwartej do ósmej, a zgodnie z art. 10 ust. 5 Ustawy zmieniającej określenie wynagrodzenia sędziego sądu okręgowego w stawce ósmej nie może nastąpić przed 1 stycznia 2014 r. Rozwiązanie to (niemożność dalszego awansu finansowego po upływie kolejnych 5 lat od uzyskania odpowiednio piątej, ósmej bądź dziesiątej stawki wynagrodzenia zasadniczego) co prawda dyskryminuje sędziów sądów powszechnych o bardzo długich stanowiskowych stażach pracy, jednak rozważanie w zakresie zgodności tego rozwiązania z Konstytucją RP musi pozostać poza zakresem zainteresowania Sądu rozpoznającego niniejszy spór, gdyż dla rozstrzygnięcia tego sporu nie ma żadnego znaczenia. Nie ulega wątpliwości, że taka dyskryminująca zasada awansu

finansowego będzie miała zastosowanie także do sędziów, którzy stanowiska sędziowskie obejmą już po 1 stycznia 2014 r. i będą pełnili swe urzędy na tych stanowiskach przez odpowiednio długie okresy (to jest ponad 25 lat). Oczywistym jest także, że to rozwiązanie zostało wprowadzone przez ustawodawcę w sposób zamierzony i celowy. Wracając jednak do kwestii niezastosowania art. 91a § 3 Prawa o u.s.p. i przenosząc powyższe rozważania na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że w stosunku do wszystkich powodów pozwany Sąd Okręgowy w E. powinien był po wejściu w życie Ustawy zmieniającej (czyli po 21 kwietnia 2009 r.), ale ze skutkiem na dzień 1 stycznia 2009 r. (wobec treści art. 8 tej Ustawy) po pierwsze ustalić na podstawie art. 10 tej Ustawy nowe stawki wynagrodzenia zasadniczego (w przypadku powodów były to stawki piąte), a następnie także ze skutkiem na 1 stycznia 2009 r. ustalić kolejne (szóste) stawki wynagrodzenia zasadniczego ze względu na to, iż wszystkim powodom pięcioletni okres zatrudnienia na stanowisku sędziego sądu okręgowego upłynął już przed tą datą. [...]” (zob. także korzystny dla sędziego znajdującego się w podobnej sytuacji wyrok Sądu Rejonowego Gdańsk-Południe z 19 maja 2014 r. (sygn. akt VI 756/13)).

Na okoliczność, iż kluczowym zagadnieniem dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed pytającym sądem jest prawidłowa wykładnia art. 91 a § 3 p.u.s.p., zwrócił także uwagę pełnomocnik powodów – *nota bene* będący jednym z powodów – w piśmie procesowym z 22 września 2014 r.: „Ustosunkowując się do zobowiązania Sądu z rozprawy z dnia 11 września 2014 r. uprzejmie informuję, że powodowie nie wyrażają zgody na zawieszenie postępowania w sprawie. Powodowie swoje roszczenia wywodzą z art. 91a § 3 ustawy z dnia 27 lipca 2001 roku Prawo o ustroju sądów powszechnych [...], zatem kwestia ewentualnej niekonstytucyjności art. 10 ust. 2 regulacji ustawy z dnia 20 marca 2009 roku o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw [...] zdaniem powodów nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy”.

Konkludując, należy uznać, iż kwestia konstytucyjności art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie ma znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy zawisłej przed pytającym sądem. Wydaje się, iż w jej ramach sąd powinien rozważyć uznanie żądania powodów i zasądzenie na ich rzecz kwot wynagrodzeń poprzez zastosowanie reguł z art. 91a § 3 p.u.s.p. bądź też uznanie, iż przepis ten w stosunku do powodów nie znajdzie zastosowania, i oddalenie powództwa o zapłatę. Z uwagi na powyższe,

postępowanie w sprawie powinno ulec **umorzeniu** na podstawie art. 39 ust. 3 Konstytucji z powodu niedopuszczalności wydania wyroku w sprawie.

4. Na marginesie można także wskazać, że ewentualne orzeczenie o niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu (w części wskazanej przez sąd pytający) nie otworzyłoby możliwości realizacji żądań powodów przed pytającym sądem, tzn. zasądzenia wynagrodzenia według szóstej stawki awansowej (na okoliczność powyższą wskazuje także Prokurator Generalny w piśmie z 15 grudnia 2014 r., PG VIII TK 95/14; s. 15-16 uzasadniając swój wniosek o umorzenie postępowania). Innymi słowy, potencjalne stwierdzenie przez TK niekonstytucyjności art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie doprowadziłoby do wykreowania normy prawnej określającej wymagany ogólny staż pracy dla dwóch najwyższych stawek wynagrodzenia na stanowisku sędziego sądu okręgowego. W aktualnym stanie prawnym brak bowiem ogólnej normy prawnej regulującej wysokość wynagrodzeń sędziów w szóstej stawce wynagrodzenia zasadniczego w oparciu ogólny staż pracy. Na skutek wyroku o niekonstytucyjności zaskarżonego przepisu powstałaby luka prawna, wymagająca interwencji legislacyjnej. Jej wypełnienie – zgodnie z zasadą swobody działania ustawodawcy w ramach przepisów Konstytucji – mogłoby przyjąć różny kształt, niekoniecznie zgodny z oczekiwaniami stron postępowania przed pytającym sądem (zob. postanowienie TK z 15 lipca 2009 r., sygn. akt P 49/08; 6 października 2009 r., sygn. akt P 77/08; 10 grudnia 2008 r., sygn. akt P 19/08). Co prawda sytuacji takiej nie można utożsamiać z brakiem przesłanki funkcjonalnej, natomiast otwartą kwestią pozostaje to, w jaki sposób sąd miałby rozstrzygnąć zawisłą przed nim sprawę.

5. Wobec zgłoszonych wątpliwości – odnośnie do możliwości merytorycznego rozstrzygnięcia pytania prawnego Sądu Rejonowego w Gdańsku – jedynie sygnalizacyjnie można wskazać, iż zarzuty pytającego sądu co do niekonstytucyjności art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie zasługują na uwzględnienie.

Literalna wykładnia art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie prowadzi do wyników, których nie można byłoby pogodzić z przepisami ustawy zasadniczej, w tym z art. 32 ust. 1 czy też art. 178 ust. 2 Konstytucji. Kwestionowany przepis nie koliduje także z zawartą w art. 91 § 1 p.u.s.p. zasadą, iż wysokość wynagrodzenia

sędziów, zajmujących równorzędne stanowiska sędziowskie, różnicuje jedynie staż pracy lub pełnione funkcje. Należy przypomnieć, iż art. 10 ustawy zmieniającej miał jedynie na celu jednorazowo, z mocą obowiązującą od 1 stycznia 2009 r., przyporządkować wszystkich sędziów sądów powszechnych do nowych stawek wynagrodzenia zasadniczego. W tym celu ustawodawca wskazał dwa kryteria – staż pracy na stanowisku zajmowanym 1 stycznia 2009 r. lub – jeżeli jest to korzystniejsze – staż pracy na wszystkich dotychczas zajmowanych stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich; czyli tzw. ogólny staż pracy. Zastrzegł przy tym, że ogólny staż pracy nie mógł być podstawą ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej oraz wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu apelacyjnego w stawce dziewiątej i dziesiątej. Dał temu też wyraz w konstrukcji tabeli stanowiącej załącznik nr 3 do ustawy zmieniającej. Z treści analizowanego przepisu wynikają dwie istotne w kontekście niniejszej sprawy kwestie.

Po pierwsze, przepis ten nie daje podstaw do kumulatywnego uwzględnienia obu kryteriów (stanowiskowy i ogólny staż pracy) przy ustalaniu stawki wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych, a po drugie, miał on tylko jednorazowe zastosowanie w celu ustalenia stawek wynagrodzenia zasadniczego wszystkich sędziów sądów powszechnych na 1 stycznia 2009 r. W konsekwencji przepisu tego nie można było stosować w przypadku zmian sytuacji faktycznej sędziów, które następowały już po tej dacie. Ponieważ literalna wykładnia tego przepisu prowadzi do jednoznacznego wyniku i nie nasuwa wątpliwości interpretacyjnych, tym samym zbędne jest sięganie do innych metod wykładni.

Wbrew rozważaniom pytającego sądu należy wskazać, że występujący w niektórych przypadkach brak możliwości pominięcia ogólnego stażu pracy przy ustalaniu stawek wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych nie kłóci się z konstytucyjną zasadą równości wobec prawa. Zasada ta nakazuje w sposób jednakowy (tzn. nie dyskryminujący bądź faworyzujący) traktować podmioty charakteryzujące się w równym stopniu daną cechą istotną (relewantną). Za cechą relewantną ustawodawca uznał w analizowanym przypadku stanowiskowy staż pracy. Jest to zasadnicze kryterium, od którego uzależnione zostało przyporządkowanie 1 stycznia 2009 r. sędziów do poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego. Świadczy o tym zarówno sformułowanie zawarte w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej: „a jeżeli jest to korzystniejsze [...]”, jak i wyraźny zakaz uwzględniania ogólnego stażu pracy przy ustalaniu wynagrodzenia zasadniczego

sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej oraz sędziego sądu apelacyjnego w stawce dziewiątej i dziesiątej. Za uznaniem, że właśnie stanowiskowy staż pracy był cechą istotną przy ustalaniu stawek wynagrodzenia zasadniczego, przemawiała również treść uzasadnienia poprawek Senatu do uchwalonej w III czytaniu ustawy zmieniającej. W toku procesu legislacyjnego pierwotnie przewidywano, że ogólny staż pracy będzie mógł stanowić podstawę ustalenia zarówno szóstej i siódmej (dla sędziów sądów okręgowych) jak i dziewiątej i dziesiątej (dla sędziów sądów apelacyjnych) stawek wynagrodzenia zasadniczego. Dopiero Senat wprowadził do ustawy zmieniającej poprawki, które taką możliwość wykluczyły, uzasadniając to w sposób następujący: „Poprawki nr 3 i 7 przewidują, że uwzględnienie ogólnego stażu pracy nie będzie mogło stanowić podstawy ustalenia wynagrodzenia zasadniczego sędziego sądu okręgowego w stawce szóstej i siódmej, a w przypadku sędziego sądu apelacyjnego – w stawce dziewiątej i dziesiątej. Konsekwencją tej propozycji Senatu jest zmiana załącznika nr 3 do ustawy. Art. 10 uchwalonej przez Sejm ustawy zawiera regulację przejściową, zgodnie z którą z dniem 1 stycznia 2009 roku stawkę wynagrodzenia zasadniczego sędziego ustala się uwzględniając staż pracy sędziego na stanowisku zajmowanym w dniu 1 stycznia 2009 r., a jeżeli jest to korzystniejsze – tzw. ogólny staż, czyli staż pracy sędziego na wszystkich zajmowanych dotychczas stanowiskach sędziowskich lub prokuratorskich. Ustawa w wersji przyjętej przez Sejm, poprzez zasadę uwzględniania w przepisie wprowadzającym 10-u stawek ogólnego stażu pracy, prowadzi jednak do tego, że pewna grupa sędziów sądów okręgowych i apelacyjnych z uwagi na długoletni ogólny staż pracy uzyskałaby od razu, po dniu wejścia w życie ustawy, dwie najwyższe z dostępnych stawek wynagrodzenia zasadniczego, pomimo niewielkiego stażu na danym stanowisku sędziego sądu okręgowego lub sędziego sądu apelacyjnego (i odpowiednio prokuratorów). W ten sposób sędziowie i prokuratorzy, którzy mając duży ogólny staż pracy, w ostatnim czasie awansowali (stosunkowo późno) do wyższego sądu lub prokuratury uzyskiwaliby od razu awans płacowy o kilka stawek wyżej (2 lub 3 stawki), wyprzedzając płacowo tych młodszych ogólnym stażem sędziów, którzy awansowali wiele lat wcześniej. W tej sytuacji Senat uznał za zasadne uwzględnianie tzw. ogólnego stażu pracy przy określaniu stawek wynagrodzeń sędziów sądów okręgowych i sędziów sądów apelacyjnych tylko w zakresie umożliwiającym uzyskanie (na tej podstawie) pierwszych dwóch stawek przewidzianych dla stanowisk sędziego sądu okręgowego oraz sędziego sądu

apelacyjnego (i odpowiednio prokuratorów)” (uzasadnienie uchwały Senatu Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 5 marca 2009 r. w sprawie ustawy o zmianie ustawy – Prawo o ustroju sądów powszechnych oraz niektórych innych ustaw; druk sejmowy nr 1770/VI kad.). Jest to jeszcze jeden argument, który przemawia za uznaniem, iż cechą istotną przy przyporządkowywaniu poszczególnych sędziów do nowych stawek wynagrodzenia zasadniczego miał być – w myśl zamierzeń ustawodawcy – stanowiskowy staż pracy. Natomiast ogólny staż pracy był jedynie niejako pomocniczym, alternatywnym czynnikiem, który można było uwzględnić przy zaszeregowywaniu do pierwszych dwóch stawek wynagrodzenia zasadniczego w sądzie okręgowym i apelacyjnym na dzień 1 stycznia 2009 r., jeśli było to korzystniejsze dla sędziego. Znamienne również jest to, że ustawa zmieniająca wprowadzając nowe zasady wynagradzania i wzrostu wynagrodzeń nie przewidziała możliwości uwzględnienia ogólnego stażu pracy przy kolejnych awansach, skoro dodany tą ustawą art. 91a w § 3 przewiduje, że „wynagrodzenie zasadnicze sędziego określa się w stawce bezpośrednio wyższej po upływie kolejnych pięciu lat pracy na danym stanowisku sędziowskim”. Przepis ten nie uwzględnia w żaden sposób ogólnego stażu pracy.

Podsumowując powyższe rozważania, należy dojść do wniosku, że ustawodawca nie naruszył przewidzianej w art. 32 ust. 1 Konstytucji zasady równości wobec prawa, przewidując zróżnicowanie stawek wynagrodzenia zasadniczego sędziów sądów powszechnych w zależności od ich stanowiskowego stażu pracy. Również – wprowadzając możliwość uwzględnienia ogólnego stażu pracy przy jednorazowym (na dzień 1 stycznia 2009 r.) ustaleniu tych stawek, jeśli to było bardziej korzystne dla danego sędziego – nie naruszył zasady równości wobec prawa, skoro wszyscy sędziowie, dla których bardziej korzystne było uwzględnienie ogólnego stażu pracy, zostali zaszeregowani do odpowiednich stawek właśnie przy uwzględnieniu tego kryterium. Nie można w tym przypadku mówić również o naruszeniu wyrażonej w art. 178 ust. 2 Konstytucji zasady, iż wynagrodzenie sędziów powinno odpowiadać godności ich urzędu oraz zakresowi obowiązków. Pomiąć w tym miejscu należy rozważania, czy zasady wynagradzania sędziów sądów powszechnych ukształtowane zostały ustawą zmieniającą w sposób w pełni uwzględniający tę wytyczną, ale zróżnicowanie wynagrodzeń sędziów w zależności od ich stażu pracy (czy to stanowiskowego, czy też ogólnego) z pewnością nie jest z nią sprzeczne.

Unormowanie zawarte w art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej nie kłóci się także z wyrażoną w art. 91 § 1 p.u.s.p. zasadą, iż wynagrodzenie sędziów zajmujących równorzędne stanowiska może być zróżnicowane jedynie ze względu na staż pracy i pełnione funkcje. Wręcz przeciwnie, art. 10 ust. 2 ustawy zmieniającej ściśle przestrzegał tej zasady, gdyż jako jedyne kryterium uzależniające przyporządkowanie na 1 stycznia 2009 r. sędziów zajmujących równorzędne stanowiska do poszczególnych stawek wynagrodzenia zasadniczego przewidywał właśnie staż pracy (stanowiskowy lub – jeśli było to dla sędziego bardziej korzystne – ogólny).

MARSZAŁEK SEJMU

Radosław Sikorski